

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 19

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bona tarda a totes. David Fernàndez Ramos, el diputat encarregat de fer el discurs del Ple d'investidura del 21 de desembre del 2012, començava dient aquell dia que aquell dia haurien mort vuitanta mil persones de gana, i que l'endemà moririen vuitanta mil persones més de gana. Som allà mateix. De fet, ni tan sols podem dir si la xifra ha pujat o ha baixat, perquè molts països tenen censos només estimats de població, i que poden ballar de fet d'uns quants milions. Per tant, entenem que continuen morint centenars de milers de persones només de gana.

La FAO, l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació, ja fa anys que ens diu que 30.000 o 40.000 milions d'euros l'any servirien per eradicar la fam extrema al món, però no ho fem. Es va donar trenta vegades aquesta xifra als bancs nord-americans perquè continuessin funcionant. Es diu «capitalisme»; es diu «sistema pervers i caníbal», i mereix que pensem si totes i cadascuna de nosaltres fem tot allò que està a les nostres mans i més per combatre'l.

I per què comencem per aquí? Doncs, perquè per aquí començava la CUP - Alternativa d'Esquerres aquell dia; aquell dia en què vam iniciar l'activitat política en aquesta cambra parlamentària, en una part dels nostres Països Catalans. I des d'aquell dia ens ha mogut exactament el mateix: fer efectiu el dret a l'autodeterminació, fer real la independència i fe entendre que aquesta difícilment serà real si no cerquem una alternativa al capitalisme patriarcal. Sí, sistema patriarcal,

Fitxer 20

que en traducció concreta és el judici que avui pateixen les nostres companyes a Palma, a qui demanen quatre anys de presó per manifestar-se a favor del dret a l'avortament. Sí, sistema patriarcal, en traducció concreta, són també les

agressions sexuals que pateixen moltes dones al carrer, de nit, i també durant les festes de la Mercè. Ens mou, per tant, exactament el mateix que ens movia aquell dia: aconseguir dotar-nos de nous marcs ètics, polítics i morals.

La CUP - Crida Constituent, que som aquí representant a més de 330.000 persones, venim de lluny. Ho dèiem també aquell dia. En aquell moment, el trajecte caminat ens va portar a votar en contra de la investidura del president Mas. Poc després, el gener del 2016 vam donar vuit vots favorables a la investidura del senyor Puigdemont i dues abstencions. I tot el camí recorregut, que ve de lluny però també el més recent, l'hem fet, bàsicament, amb el nostre esforç, la nostra perseverança, la nostra militància i, sobretot, la nostra paraula i la nostra coherència. No tenim massa més. No tenim poder, ni tenim poderosos. Tenim les mans, el nostre capital. I tenim una cultura política que volem preservar, perquè prenem les decisions de forma col·lectiva i n'estem orgulloses, i sabem que algunes ens voldríeu jeràrquiques i subordinades, però som assembleàries i crítiques.

«Qui no estigui disposat a donar suport als pressupostos, que no em doni la confiança», deia vostè ahir mateix. Nosaltres mai no hem rebutjat la possibilitat de donar suport a uns pressupostos. No ho vam fer així durant la negociació dels passats mesos de maig i juny. Per això vam negociar fins a l'últim minut, sense gaire èxit, això és cert. Precisament per això, i com és natural, ara tampoc no rebutjarem d'entrada la possibilitat de donar suport a uns pressupostos que permet incloure la legislatura. Que quedi clar, però, que votar aquesta confiança que avui votarem no els dóna a vostès carta blanca per poder emprendre una pressió política que pretengui obligar a ningú a votar uns pressupostos en què no creu.

Com vostè sap, com tothom sap, entre dues persones, i tampoc entre dos grups, i menys encara entre dos grups complexos, antagònics en moltes coses, la confiança no és unidireccional, sinó que és d'anada i tornada, i es construeix. Sobretot entre grups que només compartim alguns objectius, però que no compartim una mateixa visió de la societat ni de la forma d'organitzar-ne els seus recursos. Es construeix, com deia, sobre l'intercanvi honest de parers, i sobre la base de la disposició a arribar a acords. Per això responem ara mateix que és clar que estem disposades a donar suport als pressupostos, però com vostè o vostès poden comprendre, ben naturalment, no votarem uns pressupostos abans de

veure'ls. I tampoc votarem uns pressupostos que reproduïxin els pressupostos a què ja vam dir que no el mes de juny.

Avui votarem que sí a la qüestió de confiança que vostè ha plantejat, i ens obrim d'aquesta manera a la possibilitat de fer avançar aquesta legislatura que per nosaltres no pot deixar de ser excepcional, ja que és la legislatura en què el poble de Catalunya ha de poder exercir, finalment, el seu dret a l'autodeterminació. Aquest és un dels principals sentits de la legislatura. Sempre ho hem defensat i creiem que així ho va entendre la majoria popular el passat 27 de setembre, ara fa un any.

I és cert, estem també molt d'acord amb vostè, senyor president, quan ens diu que els pressupostos són un element clau en aquest tram final de la legislatura. Nosaltres també pensem que han de ser un element clau, i esperem que contribueixin a construir aquesta cadena de confiança de què vostè va parlar ahir, en la mesura que siguin un instrument per tal d'augmentar la base social independentista, base social que necessita cohesió nacional i justícia social; un instrument per consolidar una majoria social que identifiqui el projecte independentista amb un projecte que vagi més enllà d'un mer canvi de banderes, que vagi més enllà d'un canvi de legisladors i de governants, i que es visualitzi, per part d'una majoria social, com un projecte econòmic, social i cultural orientat a la satisfacció de les necessitats d'aquestes majories i nascut de la voluntat d'aquestes mateixes majories.

Han de ser, per tant, uns pressupostos que siguin una eina per guanyar el referèndum. I perquè puguem guanyar el referèndum d'independència, la idea de referèndum ha de poder estar associada a un projecte de progrés, un projecte de majories, un projecte orientat a beneficiar-les, i no un projecte, com els trenta anys d'autonomisme, que estigui orientat a beneficiar i a protegir els interessos d'unes elits, sovint corruptes i sempre compromeses amb el mateix *statu quo* que justament ens ha negat el dret a l'autodeterminació, alhora que facilitava que els rics fossin cada vegada més rics i que la pobresa anés en augment.

Per aquest motiu, hi insistim, els pressupostos poden ser –per nosaltres, també– una eina molt necessària per portar la legislatura a bon port, però no qualsevols pressupostos. Necessitem –de fet, aquest país necessita– uns pressupostos concebuts com una eina de redistribució de la riquesa, i, per tant, que exigeixin

major contribució a aquells que més tenen, per tal de posar aquests recursos al servei de les majories i, en especial, d'aquelles que menys tenen.

El català o la catalana més ric –perquè, de fet, Intermón Oxfam no revela el nom d'aquesta persona– posseeix tanta riquesa com les 155.000 famílies més pobres. El 2014, segons l'Ajuntament de Barcelona, el barri més ric de la ciutat era Pedralbes, amb un índex de 257 sobre una mitjana de 100. Mentrestant, el barri menys afavorit era Trinitat Nova, amb un 34,7. Això suposa la diferència de 7,2 vegades. Doncs, bé, abans de la crisi, la diferència entre els dos barris –que també existia– era de 3,9 vegades. La diferència, en crisi, ha augmentat. La xifra és substancial i estalvia qualsevol comentari. El Barcelonès té una renda mitjana *per capita* de 18.100 euros i la comarca del Montsià, en canvi, 11.200. La xifra és substancial i estalvia qualsevol comentari.

El rescat bancari ha costat més de 3.600 euros per habitant dels Països Catalans. Mentrestant, 57.000 milions d'euros és la xifra del frau i l'espoli fiscal als Països Catalans. La xifra és també substancial i estalvia qualsevol comentari. Si no els demana més a aquells que més s'han enriquit –també durant la crisi–, a aquells que més tenen, serà impossible corregir la tendència a fer una societat en què cada vegada hi ha menys gent que concentra més recursos i en què cada vegada més gent es veu més exclosa, i cada vegada hi ha més pobresa.

Necessitem, aquest país necessita uns pressupostos que posin dics de contenció a les polítiques d'aprimament dels serveis públics i de privatització, d'allò que és propietat de totes i que hauria d'estar al servei de totes. Nosaltres som materialistes però no som materialistes vulgars. Nosaltres creiem en l'economia moral, una economia basada en l'equitat i en la justícia, basada en els principis de la cooperació mútua per sobre del lucre personal. Les persones no som mers agents econòmics, no som una massa anònima que compra, que ven, que consumeix, sinó que som persones carregades de necessitats materials i també morals.

Nosaltres considerem que en l'activitat econòmica i en la intervenció pública sobre l'economia hi ha accions legítimes i n'hi ha d'il·legítimes, com fer-se milionari amb la gana de la gent, o consentir, amb mesures «austericides», que la gent passi gana i que vegi la seva condició humana arrossegada per terra. Això demanarem al Govern a l'hora d'aprovar uns pressupostos. Començar a revertir les polítiques

nefastes que han contribuït, que han conduït al fet que els interessos privats posin, cada vegada més, les seves lògiques de maximització de beneficis allà on caldria un blindatge que excloués aquestes lògiques i es centrés en el servei públic, gratuït, universal, perquè la sanitat i l'educació són drets, no són mercaderies, perquè la salut, l'educació –la pública– és un bé preciós, que no pot estar al servei de lògiques de beneficis, que no pot segregar per sexes i que no pot estar en mans de congregacions religioses.

I recordeu també que un dia, potser, podrem fer una romeria als terrenys de «la Caixa» per recordar que un dia va perillar la independència per un govern que va confondre el mandat del 27 de setembre amb aprovar, sí o sí, operacions especulatives buides d'interès social. Estem parlant de Barcelona World.

«Fem un *reset*», deia vostè, i demanem-nos si volem continuar. Nosaltres, sí. Per tant, deixeu d'alimentar aquells que pensen que s'haurien d'haver corregit els resultats electorals del 27 de setembre, aquells que clamen *vendetta* contra la CUP, aquells mals assessors que us deien que si ens estomacàveu, ens eliminaríeu. Treballem, culminem la legislatura i fem allò possible per tal que pugueu, com vostè i vostès –imagino– desitgen, governar bé. I governar bé vol dir posar tots els mecanismes al servei de l'autodeterminació del nostre poble i del seu exercici concret. Governar bé és culminar la legislatura havent articulat la primera fase del procés constituent, la que mostrarà que la república serà popular.

No hem vingut a parlar de nosaltres, però sí que necessitem que el país ens senti dir amb humilitat, però amb el cap ben alt, que nosaltres no som gent que faltem a la nostra paraula. I crec que vostès ho saben. Per això necessiten maquinàries generadores de relat, per fer prevaldre la vostra veritat, per fer-nos quedar com gent que falta als compromisos. Però sabeu que no és veritat. Però no hem vingut a parlar de nosaltres –i, de fet, tampoc de vosaltres–, ni hem vingut a replicar quins poden ser els motius reals del perquè es va proposar la qüestió de confiança, ni hem vingut a contestar algunes afirmacions que s'han fet en els darrers mesos, sobre si posem pals a les rodes o si mereixem, o no, tenir iniciativa política. No hem vingut a parlar de nosaltres ni de vosaltres. Hem vingut a parlar d'alguna cosa que va més enllà de l'avui, de l'ara i de l'aquí. Hem vingut a parlar de llibertat, de poder popular i de justícia social.

Entenem que hi ha les condicions materials i de context per fer d'aquest racó de la riba de la Mediterrània un espai de llibertat en una Unió Europea que tendeix més aviat a restringir-les; una Unió Europea fortalesa, presó i camp de concentració vergonyant, que expulsa la gent que fuig de guerres, de gana i terror; una Unió Europea que ja compta amb una desena de països en què governa l'extrema dreta i que, a poc a poc, en practica la xenofòbia i el racisme a escala institucional; una Unió Europea que sota el principi de no-ingerència en la vida domèstica dels estats acaba avalant vulneracions de drets humans i col·lectius. Perquè és també en clau feminista que denunciem aquesta Unió Europea, perquè cap política hauria de ser domèstica, privada o reservada només a l'arbitratge dels estats, perquè aquesta Unió Europea neix i es forja per reservar a l'àmbit privat, domèstic, conflictes que haurien de ser de l'interès de qualsevol institució democràtica.

En aquest racó de la riba de la Mediterrània, uns Països Catalans esdevenen per nosaltres projecte transformador i d'alliberament. Perquè impugnar el règim del 78 és també impugnar el seu mapa, la seva cartografia de poder, la imposició de la prohibició d'establir llaços de cooperació entre territoris que ens voldríem caminant plegats. En aquest racó de la riba de la Mediterrània hi ha les condicions materials i de context per fer efectiu el dret a l'autodeterminació, amb l'empара del dret internacional, amb la negació de la legalitat vigent a l'Estat espanyol, però amb la determinació de les institucions i de la gent d'aquest país.

En aquest país hi ha hagut mobilitzacions importantíssimes en els darrers anys: les consultes locals per a la independència, mobilitzacions als carrers, algunes de les quals van desbordar les capçaleres d'alguns partits polítics. I han cridat «independència» quan alguns volien que la gent cridés «pacte fiscal». En aquest país hi ha un batec que crida «democràcia» i que crida poder recuperar sobiranes furtades per marcs autonòmics, per constitucions reformades en ple mes d'agost i per tribunals executors de voluntats de partits.

Perquè també hi ha hagut mobilitzacions que han desbordat el sindicalisme de concertació i de claudicació, en un moment en què l'agudització de la crisi i l'empitjorament de les condicions de les classes populars el que exigien era més lluita i més combativitat. I aquí tenim l'exemple de les companyes de les càrnies, de la COS, o la lluita a les universitats, que han portat que un rectorat denunciés onze estudiants, professors i PAS..., a vint-i-set estudiants, professors i PAS a qui

els demanen onze anys de presó. Aquest és el sindicalisme combatiu, el que és contestat, per exemple, amb la crema del cotxe del secretari general de la CGT, fa només uns dies.

Perquè aquest és un país que –potser no tot el que voldríem, però sí molt més que molts d'altres– no ha parat de mobilitzar-se. És un país que es resisteix a oblidar que hi ha enterrats al Fossar, de la mateixa manera que és un país que no hi ha dia que no tingui presents els morts que encara ens queden enterrats als vorals i a les fosses comunes. Recordem que només Cambodja té més desapareguts i morts per exhumar que l'Estat espanyol. És un país imperfecte, segurament, però és un país que reacciona davant el racisme, és un país que s'estima la seva escola pública i que defensa amb dents la seva sanitat; un país que ha defensat el territori, que ha defensat els seus rius i que ha recordat també, amb mobilitzacions molt importants, que ja no podem perdre ni un pam de terra ni una gota d'aigua.

No és el millor país del món, però hi ha molta gent que treballa i seguirà treballant perquè el país sigui millor cada dia. I amb la gent i el país, i amb una majoria parlamentària a favor de la democràcia, hi ha condicions per celebrar un referèndum. Digueu-li com vulgueu, però digueu-li «referèndum».

Nosaltres sabem que en aquest estat espanyol no hi haurà

Fitxer 21

via pactada per un referèndum, per molts motius: perquè s'ha reiterat la demanda en diferents ocasions, i s'ha negat; perquè la majoria parlamentària al Congrés no ens reconeix la condició de nació amb capacitat de decidir, i perquè autoritzar un referèndum aquí voldria dir autoritzar-lo també al País Basc i aquesta ja sí que és la fi definitiva del sistema polític espanyol hereu del franquisme.

No hi haurà via pactada, perquè, de ser-hi, ja n'estaríem negociant la data de celebració. Junts pel Sí insisteix en la via pactada, Catalunya Sí que es Pot al·lega que se'ls dona la raó que fa temps que ells tenien. Insistiu en la via pactada, per nosaltres és una via inexistent. Fins i tot creiem que la majoria del país veu impossible la via pactada, perquè la majoria del país ha escoltat les declaracions dels portaveus dels partits amb majoria al Congrés. La majoria del país i la gent

que espera un referèndum per arribar a la independència no creu en la via pactada.

Però, a més, per nosaltres la via pactada és una via que corre el risc de desactivar la fortalesa de la mobilització; corre el risc de situar l'imaginari col·lectiu en una lògica subordinada; correm el risc d'avaluar la manca de democràcia de l'Estat espanyol, i el que caldria és, justament, sumar gent a la denúncia de la manca de democràcia de l'Estat espanyol. La virtut no és tant sumar representants d'altres partits en la petició del referèndum, sinó que la virtut és sumar àmplies majories decidides i apoderades en la demanda d'aquest referèndum. La virtut és desmuntar l'excusa que han utilitzat determinades formacions polítiques per no afrontar la cruesa de la manca de profunditat democràtica de l'Estat, i sumar àmplies majories de la població en la cerca de la resolució al conflicte polític i democràtic vigent a l'Estat espanyol. La via pactada és cosa vostra. En aquest camí, en el del pacte i el de la subordinació, no ens hi trobareu. Si us sembla, mentrestant nosaltres mantindrem el tensor de la determinació i anirem posant efectius a la trinxera de la democràcia, que és la de la unilateralitat.

La CUP - Crida Constituent vam demanar posar el referèndum com a instrument democràtic de culminació de la legislatura el passat mes de juny, i parlem de referèndum, i no hi ha substitutiu: ni procés participatiu, ni consulta popular, ni noves eleccions plebiscitàries, ni eleccions constituents. Ja ho va dir vostè mateix ahir: «Referèndum o referèndum.» Algunes veus han entès que el referèndum era una exigència de la CUP - Crida Constituent. Situem les coses al lloc on corresponen per la seva transcendència: el referèndum no és, no pot ser i no serà partidista. El referèndum és la via per dirimir de forma democràtica el conflicte amb l'Estat espanyol. El referèndum és donar a la gent d'aquest país la possibilitat d'expressar-se en el marc d'una pregunta binària: «Vol que Catalunya esdevingui una república independent? Sí o no.»

En la història dels països i de les nacions, els referèndums d'autodeterminació o no arriben mai o quan arriben són una fita històrica. I el referèndum ha de ser el vector polític principal, el motor de mobilització i el carril central de la determinació, de les institucions i de la gent, a partir d'avui mateix. Un referèndum que ha de tenir totes les garanties i una fase participativa del procés constituent que ha de tenir els mitjans necessaris per poder fer front al boicot de l'Estat i que faciliti els

instruments de participació popular òptims per posar les bases de la república. Una fase participativa del procés que es convertirà, amb tota seguretat, en la millor campanya pel sí a la independència, perquè posarà en evidència que obrim la possibilitat per decidir-ho tot. En el marc de l'Estat, en canvi, quedarà sense haver-hi marge per decidir res.

Hem admès votar favorablement a la qüestió de confiança, l'endemà en què vostè ha defensat la via del pacte amb l'Estat, via que, tothom sap, vostè probablement el primer, i els senyors de Madrid alhora, no té recorregut. I hem admès votar favorablement perquè cercarem totes les garanties per tal que si aquesta via no tira endavant, vostè, i el Govern que vostè presideix, tirarà endavant i organitzarà un referèndum d'autodeterminació fins a les seves últimes conseqüències. Hem admès votar-hi favorablement, no tant perquè fins ara hàgim vist que es treballava en la direcció necessària per assolir la independència, sinó perquè hem vist que ara, situar l'eix principal de la seva acció política en allò que ha de dirimir de forma definitiva el conflicte que tenim a l'Estat ens sembla bé.

I nosaltres, ja ho sap, estem disposades a la unilateralitat i a la desobediència. Això vol dir que esperem que faci el que calgui per fer el referèndum, fins a les darreres conseqüències. Estarem atentes i vigilants fins que no es celebri, de la mateixa manera que treballarem amb qui calgui per celebrar-lo. Exigirem compliment sense repòs, perquè treballarem pel referèndum sense repòs nosaltres també.

En el proper debat de política general caldrà fixar data de referèndum d'autodeterminació, plantejar-se operatives, mecanismes legals i executius sobre què sustentar-lo. Hem admès votar favorablement la confiança perquè la confiança no és un acte de fe. La confiança, com han dit vostès mateixos, no es vota, i menys encara dues vegades seguides. La confiança, en el context d'un poble al qual se li nega el dret a decidir, només es pot basar en fets. Només es pot basar, justament, en la determinació a exercir el dret a l'autodeterminació, independentment del que facin, justament, aquells que ens neguen aquest dret.

I anant un moment a aquells que ens neguen aquest dret, i en referència, també, a allò a què es feia al·lusió ahir. La debilitat de l'Estat no és tant que no hagi conformat govern en tot aquest temps, o que tingui un govern en funcions des de fa nou mesos. L'autèntica debilitat de l'Estat és que *no* té cap mena de proposta de resolució als dos problemes principals que té des de la Transició: el conflicte

democràtic amb les seves nacions i el sistema econòmic que ha propiciat que sigui un Estat amb els índexs de desigualtat més alts de tot Europa, amb totes les rèpliques que això té a nivell material, a nivell ètic i a nivell moral.

D'altra banda cal recordar que l'Estat no és només qui el governa, no és l'executiu, no seria exactament això. L'Estat és l'exèrcit, l'alta magistratura, el poder judicial, l'entramat empresarial de l'IBEX 35, el que compra voluntats, el que construeix portes giratòries, el que juga amb deslocalitzacions i frau fiscal... L'Estat són també les seves clavegueres. I avui, més que ahir, el bipartidisme ha fet el búnquer més fort. Els artífexs del búnquer del 78 són els mateixos que el del búnquer actual. Als representants de búnquer, de fet, no tenim res a dir-los. «Conflicte o conflicte», diuen. «Fracàs o fracàs». Res a dir-los.

Però a les esquerres, als demòcrates, sí. I sabem que sou majoria les que veieu de forma clara que en aquest Estat no hi ha marge i necessitem que representeu els valors que *us són* fundacionals. Això és tenir present que cal passar de la retòrica als fets i que cal que hi sigueu per guanyar el dret a la democràcia: us volem del costat de la democràcia i no de la negació per part de l'Estat espanyol. Nosaltres volem, i creiem que us hem de demanar determinació i fer que tothom doni la seva veu i fer que sigui ara quan parli la gent i que deixem de parlar nosaltres. Això és el referèndum d'autodeterminació: la clau que obre tots els panys.

Vostè deia ahir que a cada bloqueig de l'Estat cal una resposta catalana. Nosaltres diem que a cada bloqueig de l'Estat cal una resposta democràtica. I això era justament la declaració del 9 de novembre, la que ja preveia els cops de l'Estat, i justament reclamava no posar-nos a la trinxera del cop d'estat judicial, sinó treballar per bastir una trinxera de democràcia. Aquella declaració del 9-N forma part, i segueix formant part, de la cadena de confiances que vostès volen bastir. I és que ahir mateix vostè deia també que un dels principals compromisos és complir amb els mandats del Parlament. Sense complir allò que s'aprova tampoc es pot governar bé i és per això que en el camí cap al referèndum farem bé de complir allò que vam aprovar setanta-dues diputades. I, per tant, quan el Tribunal Constitucional suspengui la llei d'habitatge, resposta catalana o resposta democràtica: més drets habitacionals i cap desnonament. Quan l'Estat negui l'operativa per acollir persones en cerca de refugi, resposta catalana en l'acollida de refugiades. Quan el Partit Popular denuncia persones per cremar de forma

simbòlica constitucions, resposta catalana: cap mosso d'esquadra perseguint d'ofici aquestes persones.

Perquè trampejant la prohibició de lleis injustes, trampejant els requeriments que han fet els electes d'aquest país, que han estat investigats i encausats *només* per haver aprovat mocions de suport a les declaracions del 9-N al seu plenari, no creiem que arribem massa lluny. Trampejant elegantment fins a la desobediència final?, per nosaltres, no.

Confiem en la gent que no ha volgut ser còmplice de l'Audiència Nacional, confiem en la gent que ja està treballant per un procés constituent, confiem en les que faran tot allò que sàpiguen, i més, perquè la república no es dissenyi en cap despatx. Es farà al carrer i entre totes, amb les tradicionalment excloses de les preses de decisions importants. Confiem que aquest país, si se'l crida..., un procés constituent, popular i des de baix, sabrà assentar les bases d'una constitució que miri a l'esquerra i a la dignitat. Confiem en les que no prioritzen interessos particulars ni de partit, ni somnien en poltrones, confiem en les utòpiques, en les que mai obriran titulars ni mai seran entrevistades per cap mitjà, però que tenen com a motor de la seva quotidianitat la defensa dels drets dels més febles. Confieu en les que han perdut ulls, o en les que encara senten els dolors dels cops de porra perquè han sortit al carrer en dies de vaga general, en defensa de totes. Perquè potser creix el PIB i potser ha crescut en cinc trimestres consecutius, però també creixen les sol·licituds de beques menjador, creix la desigualtat en aquest país i la democràcia es construeix a les urnes però també es construeix a casa, a les escoles i als hospitals. I els serveis públics de titularitat i de provisió públiques són indispensables perquè puguem establir les bases d'una república que sigui digna dels que ens van precedir en la lluita per la Segona República també a casa nostra.

I emplacem la resta del món a assistir com en la vella Europa hi ha valors que no són ni el nihilisme ni la desesperació ni el racisme ni la xenofòbia ni la por a les alternatives. Emplacem el moviment popular partidari de la democràcia a treballar pel referèndum i emplacem el moviment independentista a treballar pel sí al referèndum. De fet, el poble mobilitzat és l'única garantia que tenim. Emplacem el conjunt d'actors polítics i socials dels països catalans compromesos amb la democràcia a defensar el dret a l'autodeterminació perquè el que avui és una

demanda majoritària en aquesta part del país, demà ho ha de poder ser també el conjunt dels països catalans.

Emplacem el conjunt del moviment internacionalista que s'expressi en clau solidària, que recolzi el nostre treball per obrir espais de llibertat en una Unió Europea fortalesa i negadora de llibertats; que la nostra llibertat serà també la seva; que a la riba de la Mediterrània, en aquest racó dels països catalans, hi ha un batec que porta el nom de referèndum, república i independència per canviar-ho tot; que a la riba de la Mediterrània, en aquest racó dels països catalans, la confiança està en la seva gent.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bona tarda. Senyora Gabriel, les primeres paraules seves, de la seva intervenció no diré que m'han sorprès, però òbviament ja pot comptar que tots estem preocupats pels problemes de la gent més vulnerable arreu del món. Tots estem preocupats per la gent que passa gana, per la gent que ha de sortir del seu país perquè hi ha una guerra, per la gent amenaçada per les conseqüències del canvi climàtic, per la gent que no pot treballar amb llibertat o que no pot defensar un projecte de vida i professional en els seu país per multitud de raons que compartim.

Per tant, des d'aquest punt de vista, bé, hi ha hagut un moment que m'ha semblat que potser era el fruit d'un altre debat aquest, però després vostè diu: «No, és que aquí hem de fer tot el que està a les nostres mans per poder-ho combatre.» Sí –sí, sí–, ho hem de fer i la nostra aportació a millorar, per exemple, les condicions de vida dels més vulnerables, a contribuir, a mitigar els efectes del canvi climàtic, a intentar mitigar els efectes de les guerres i acollir, per exemple, refugiats, el nostre compromís es dirimeix en aquest Parlament amb dades concretes i amb polítiques concretes que tenen beneficis immediats i concrets, si es vol.

I una de les conseqüències directes de la no-aprovació dels pressupostos és que molta d'aquesta gent vulnerable, que vostè ha descrit genèricament a la primera part de la seva intervenció, aquest any s'han quedat sense els recursos que aquest Govern podia destinar per millorar les seves condicions de vida. Per tant, quan apel·lem a què hi podem fer tots plegats per millorar les condicions de vida de la gent vulnerable, fem-nos primer la pregunta: hem fet tot el possible? Costava tant votar un pressupost que clarament millorava d'on veníem? Valia la pena que la gent que no ha pogut gaudir d'aquest benefici, gent que ho necessitava, que ho necessita encara ara, no rebés aquest tracte per part del Govern perquè potser no arribàvem tan lluny com semblava que havia de ser? Jo crec que no valia la pena i, per tant, crec que era imprescindible que avui tinguéssim aquest debat del qual no ens hem d'escapar.

Aquest debat es té per una raó senzilla: perquè vostès no van complir l'acord d'estabilitat parlamentària. D'haver-se complert la seva paraula –vostè diu: «Nosaltres tenim la nostra paraula»–, avui no estaríem discutint la qüestió de confiança i, en tot cas, estaríem discutint, segur –perquè sempre passava a l'inici del curs polític–, les conseqüències, diguem-ne, de l'aplicació del pressupost i si havíem estat capaços o no de complir amb el pressupost allò que havíem dit que faríem; estaríem fent això.

I avui podríem dir i podríem presentar unes dades amb relació a llistes d'espera, amb relació a residències a la tercera edat, amb relació a

Fitxer 22

a col·lectius més desfavorits, molt millors. I, per tant, és clar que som aquí perquè nosaltres hem tingut dubtes raonables, i proves palpables que allò que s'ha signat no s'ha complert. És més, jo vaig sentir dir-me aquí que els pactes mutaven. I, per tant, quan es posa sobre la taula el convenciment de, diguem-ne..., el compromís a la paraula donada, em sembla que això és incompatible amb dir que els pactes poden mutar i poden canviar. I que no ens desviem de la qüestió, som aquí per això. I jo crec que no hem de defugir de la responsabilitat que tots tenim davant de la realitat que teníem.

No es va negociar al Parlament els pressupostos; no és veritat que hi hagués voluntat de negociar-los. La voluntat de negociar es demostra permetent la tramitació dels pressupostos, i permetent que es debatin, i permetent que, si convé, s'hi incloguin les esmenes, perquè mai hem dit que els pressupostos que surtin aprovats del Parlament han de ser exactament els mateixos que hi entra el Govern. No som tan pretensiosos; creiem que es poden millorar. És més, creiem que hi ha grups, no només vostès, sinó altres grups d'aquesta cambra, que tenen perfecte dret i capacitat per millorar aquests pressupostos, i nosaltres tenim voluntat per acceptar les aportacions que facin els grups que vulguin millorar els pressupostos.

Per tant, com es demostra la voluntat d'aprovar els pressupostos? Permetent-ne el debat. I això no va passar, i això no pot tornar a passar. Jo crec que ahir vaig deixar-ho clar, i espero..., i crec que s'ha entès així. No demanem una carta blanca per pressionar i..., demanem una carta blanca per parlar clar. I uns pressupostos no tramitats són uns pressupostos rebutjats. I uns pressupostos esbudellats en el tràmit parlamentari són uns pressupostos inviables. I, per tant, equival a no tenir els pressupostos que fan possible l'aplicació del programa de govern que aquest Parlament va votar i que continua vigent.

És cert que hem de treballar molt, i que no es pot donar –ho he dit més d'una vegada– per descomptat..., no hem vingut aquí a dir que tothom ha de signar un xec en blanc amb el que faci el Govern. Crec que hem demostrat que fem esforços d'escoltar; d'escoltar l'ampli espectre que es reuneix aquí al Parlament de Catalunya; si convé, d'incorporar modificacions; tenir una gran capacitat d'intentar entendre quina és la posició de l'altre per si podíem sumar majories. I en aquest sentit, creguin que el compromís reiterat que jo vull expressar una altra vegada aquí, és justament el de crear un projecte de majories.

Ara, ens hem de preguntar, quan parlem de projecte de majories, de quines majories estem parlant; que la majoria que durant cinc anys s'ha manifestat i que omple les urnes quan és requerida per fer-ho, és una majoria molt diversa, molt transversal. No és la majoria d'una concentració on es cremen banderes, és una majoria formada per gent d'una diversitat social, econòmica, cultural, lingüística, molt variada. I això és el corrent central d'aquest país. I quan parlem de majories és bo que mirem aquesta majoria. La majoria estava a la manifestació dels milions

de persones que han sortit al carrer. La majoria no estava en el grup que cremava banderes. I aquest és el camí del qual nosaltres no ens volem desviar, perquè ha de quedar clar que si volem uns pressupostos, han de ser uns pressupostos possibles, viables, útils; efectivament, uns pressupostos de la majoria.

Per fer uns pressupostos de la minoria, no estaríem aquí. És més, amb minories no s'omplen les urnes. I com vaig dir ahir, són les classes centrals d'aquest país, formades per treballadors autònoms, per treballadors a l'atur, per persones jubilades, per petits empresaris, per grans empresaris, per gent que creu en Déu i gent que no hi creu, per gent a qui li agrada el futbol i gent que el detesta. Les majories són aquestes, i és amb aquesta gent que s'omplen els carrers, i és amb aquesta gent que un dia omplirem les urnes, i els necessitem a tots; a tots, absolutament. No sobra ningú.

De manera que quan fem un pressupost, quan decidim polítiques, el que hem d'utilitzar és el gran angular, en lloc del teleobjectiu; un gran angular, del 21, o no sé si alguna lent –com la del company fotògraf, que me l'assenyala–, que encara sigui més ampla. L'ull de peix no cal, que distorsiona massa; però el gran angular, per intentar encabir el màxim nombre de persones en el gruix central de la ciutadania.

No els espanti la paraula «central», no els espanti el corrent majoritari. I hi ha minories i existeixen i s'han de respectar, i s'han d'incorporar, és clar que sí; però, diguéssim, el resultat..., la democràcia es fa amb l'agregació de molta gent, i si no som capaços de fer-ho, no ens hi posem. Per això ens hi hem posat, perquè el carrer i la gent ens ha demostrat què vol, i perquè quan han votat ens ha demostrat què vol, i perquè volem culminar la legislatura hem de ser inevitablement fidels al programa de govern aprovat per aquest Parlament, que és el programa de govern de Junts pel Sí, perquè és el que va votar la gent, i es va votar en aquest Parlament, i perquè és la suma d'un treball, també, d'integració de moltes, també, i diverses sensibilitats; mirades diferents que van fer l'esforç de posar-se d'acord en un programa de govern –programa electoral i després programa de govern– que s'adreçava a la majoria de la ciutadania, perquè volia i vol –i això és també el que expressaven els pressupostos del 16 i expressaran els pressupostos del 17– millorar i reforçar el servei educatiu, el servei sanitari, el servei social de caràcter públic; una política i unes polítiques que atenguin millor la gent més vulnerable.

I per fer-ho hi ha diverses eines. La primera és utilitzar els recursos d'avui, els que tenim avui; no els que tindrem d'aquí dos, tres anys en condicions de país normal; els que tenim avui. I encara que estiguin condicionats a un Govern deslleial i a unes lleis sovint injustes i uns tribunals de part, encara que sigui així, nosaltres decidim que juguem, perquè no volem deixar tirada la gent. I perquè encara que ens posin dificultats en les lleis que aprova aquest Parlament o, en fi, les polítiques que emprèn, és igual; ens aixequem i continuem ajudant la gent. No esperem que hi hagi les condicions idònies o no busquem l'enfrontament, diguem-ne, retòric a l'espera d'una solució meravellosa, sinó que el que fem és: treballem per utilitzar el màxim la potencialitat dels recursos i alhora, segona via, construïm un estat independent.

I s'han de fer les dues coses. De fet, nosaltres volem fer les dues coses. I per això també, quan en parlem la setmana que ve en el debat de política general, es comprovarà que estem fent exactament les dues coses, que és aquella doble agenda que jo vaig dir el dia 10 de gener: aquest Govern treballarà amb aquesta doble agenda.

I per això farem el referèndum. I per això treballem el referèndum. Jo només els demano que... Vostès són conscients que tindrem molts obstacles a fora, en són conscients d'això, suposo, que hi haurà molts obstacles a fora. Jo només demano que no n'afegim a dins, perquè si farcim la ruta d'entrebancs el referèndum és inviable; diguem-ho clar: el referèndum és inviable. O fem tots un esforç d'anar el més units possible, d'intentar deixar les legítimes –legítimes– posicions partidàries i de defensar models de societat que segurament són contraposats, si no fem una mica d'esforç –o, potser, bastant–, no podem organitzar un referèndum. I si l'organitzem, la gent no ens creurà; perquè els demanarem, a la gent, un esforç de mobilització que nosaltres no haurem estat capaços de fer. O ens posem bé les piles i no ens desviem ni un gram de l'encàrrec dels ciutadans i no aprofitem les circumstàncies en què es troba el Govern, que efectivament no té una majoria per si sola amb el seu grup parlamentari, o no ens en sortirem.

Per això era important que avui parléssim clar; ahir i avui. I jo crec que tothom ho ha fet. Jo, almenys, espero haver-ho fet. I espero que de les meves paraules se'n desprengui aquesta voluntat d'anar fins al final, de fer-ho bé i de fer-ho amb la confiança de tothom.

Vostè ha dit que confiava en molta gent; jo també. Jo confio i crec que la majoria d'aquest país confiem en aquell autònom que cada dia s'aixeca i malda per defensar uns ingressos que ningú li garanteix. Jo confio en les persones que estan a l'atur i que cada dia s'esforcen en millorar la seva formació o buscar feina i no es resignen als primers «nos», perquè en trobaran molts. Jo confio en els emprenedors que fan servir els beneficis que obtenen per invertir en recerca i innovació i per millorar les condicions de treball dels seus empleats. Jo confio en els mestres, els metges, els bombers, els policies, tots aquells funcionaris que han vist retallat el seu poder adquisitiu, i que, no obstant això, cada dia, quan toca, aixecant la persiana del servei públic i ho fan bé, no: molt bé.

Jo confio en tota aquesta gent. I aquest és el gruix central d'aquest país. I és amb aquesta gent sense exclusions amb qui farem un país nou i el farem entre tots; hi insisteixo: sense exclusions, i sense apriorismes, com a mínim, partidaris.

És per això que avui espero la confiança de la gent que comparteixi aquesta visió, amb les legítimes discrepàncies, fins i tot amb les legítimes confrontacions; però crec que aquest país, que la gent que..., país..., tenim un país de bona gent, que s'ha mobilitzat tantes vegades com li hem demanat i que sabem que si li ho demanem es tornarà a mobilitzar, aquesta gent es mereix que deixem allò que els francesos en diuen «*la politique politicienne*» per a altres ocasions. I que ara el que toca és fer política nacional, de veritat, i que en aquest envit en què es troba el Parlament, que per primera vegada en la història ha de resoldre una qüestió de confiança, aprofitem l'oportunitat per dir que ens fem confiança mútua i que establim aquesta cadena de confiances, que jo crec que és imprescindible que existeixi d'aquí fins al final de la legislatura i la culminació del procés, perquè això acabi bé, i acabi amb èxit.

I si no ha de ser així, si ha de faltar alguna baula en aquesta cadena de confiances, no funcionarà. Diguem-nos-ho ara clarament i actuem en conseqüència. Però si la decisió del grup del Parlament de Catalunya majoritària és d'empènyer cap endavant aquesta legislatura, reitero el meu compromís de complir amb tots i cadascun dels objectius que jo vaig precisar al meu discurs d'ahir.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president. A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, moltes gràcies. Potser, m'he explicat molt malament; de fet, he intentat llegir per no explicar-me malament. Potser, he llegit molt malament, perquè amb relació a les majories i les minories crec que no s'ha volgut entendre, o no s'ha pogut entendre o no he sabut fer entendre el sentit del que justament veníem a plantejar.

Nosaltres sabem distingir perfectament entre el que són les majories i les minories; i, de fet, sabem entendre i distingir perfectament les majories que es manifesten en determinades mobilitzacions –feia al·lusió clarament a les mobilitzacions independentistes dels darrers anys– i també a d'altres mobilitzacions massives –no n'hem dit «majoritàries»– que, per exemple, encapçala el sindicalisme combatiu. I ho podem distingir perquè estem als dos llocs, nosaltres. També estem a les mobilitzacions on es cremen banderes. Sabem perfectament quin tipus de gent es mobilitza en cadascun d'aquests espais, perquè potser a diferència d'alguns nosaltres ens mobilitzem en molts espais. Sabem perfectament quin és el batec de la mobilització majoritària dels onzes de setembre, quin és el sentir dels sindicalisme combatiu i del *black bloc*. I sabem perfectament com viu o com intenta sobreviure bona part de la gent que va a les mobilitzacions on es cremen banderes.

Per tant, sabem distingir perfectament, jo crec, quina és la realitat de país que tenim; però és que quan nosaltres apel·lem a les majories que necessitem justament en aquest referèndum i que siguin partidàries del «sí», ens estem referint a majories, efectivament, i no només ens estem referint a minories.

I nosaltres som respectuosos amb les majories i demanem que també ho siguin amb les minories, perquè molt sovint els països han avançat i els drets s'han aconseguit perquè hi ha hagut minories valentes; perquè les minories no són només quantitat; perquè les minories, sobretot, sovint, moltes vegades han estat avantguarda i perquè moltes vegades han obert camí, i perquè moltes vegades una única persona ha posat en escac el sistema d'apartheid dels Estats Units.
(Aplaudiments.)

De totes maneres, l'enquesta del CEO, que no és susceptible, d'alguna manera de ser manipulada per la CUP, avui mateix deia que hi ha un 70 per cent de persones que estan d'acord que cal pujar els impostos als que més tenen; 70 per cent de la gent que s'expressa en aquesta clau no és efectivament gent de l'esquerra independentista.

Fitxer 23

a aquestes majories apel·lem nosaltres quan ens referim que ens hem de dotar d'instruments que estiguin d'acord, justament, amb aquestes majories. Per tant, crec que ens hem entès en aquest sentit i que podem, fins i tot, seguir aprofundint en el debat de les majories i de les minories, perquè és molt interessant. Hi ha minories poderoses que tenen molt més poder que majories desarmades que només tenen el carrer per expressar-se. Això també és convenient saber-ho.

Sobre la política idealista o la política real del dia a dia, jo crec que nosaltres també en sabem una mica, humilment, eh?, i segurament no tant com els que fa, doncs, trenta anys que seuen en aquestes cadires, però nosaltres estem als ajuntaments, i als ajuntaments sabem perfectament que toca gestionar també el dia a dia, que nosaltres intentem desbordar els límits que té la institució municipal, però que maldem, efectivament, per donar resposta a les inquietuds, a les demandes i les necessitats que tenen les persones en el seu dia a dia. Per tant, si voleu, també aprofundim en la gestió del dia a dia i de la quotidianitat, però us emplacem que no oblideu mai l'horitzó de la utopia per no quedar-vos a ser mers gestors de la misèria, que és el que està passant en aquest país des de fa també massa temps.

Però parlarem, creiem, del que és bàsicament important, del que es va anunciar ahir i del que s'ha pogut parlar avui, que per nosaltres és aquest referèndum que ha de culminar la legislatura. I nosaltres creiem que tenim el deure, i després d'haver vist les intervencions dels diferents portaveus dels grups parlamentaris..., de fer front a la burla, a la sornegueria, a la ridiculització a què ens sotmeten alguns perquè volem exercir la radicalitat democràtica. Hi ha gent que gaudeix sabent que hi ha persones que no poden expressar-se, i se'n riuen, i ens ridiculitzen i ens humilien. I amb això ens haurem de fer molt fortes, perquè no ens facin flaquejar i perquè mantinguem el cap ben alt defensant la democràcia.

Hi ha gent que ha decidit quins són els problemes reals de la gent. Ells han decidit que els problemes reals de la gent són uns, i no són d'altres. Hi ha milions de persones en aquest país que creuen que per ells, per nosaltres, és un problema real la relació que tenim amb l'Estat espanyol, però es veu que aquesta gent no importem. Els dels problemes reals deuen ser només uns, i no d'altres, i després ens hem de sentir dir que som nosaltres els que fragmentem el país i els que dividim la societat, i jo crec que s'ha posat en evidència que són vostès els que no tenen cap mena de projecte de futur per a aquest país. Suposo que forma part també de la mentalitat colonial decidir què és bo i què és veritat per al colonitzat. De fet, l'Estat espanyol no s'assenta només sobre el règim del 78, s'assenta també en un passat nefast, hereu de l'expulsió de jueus i de musulmans i del genocidi. Aquesta és la mentalitat colonial, la que decideix què és veritat o què no és veritat, què és real o què no és real.

Però és que també hem sentit, i ens hem hagut de sentir dir, burla i sornegueria de la via unilateral, com si els pocs exemples de referèndums pactats que hi ha hagut en el món no haguessin començat, bona part d'ells, per la via unilateral. Però és que, a més a més, en un país que fa quatre dies..., en què la gent lluitava contra el franquisme, i que ho feia per la via unilateral, perquè els antifranquistes no podien, no volien i afortunadament no van esperar una via pactada amb el franquisme. *(Alguns aplaudiments.)* Digueu-li a Miguel Núñez –digueu-li a Miguel Núñez– si ell esperava un pacte amb l'Estat per acabar amb les tortures que els tenien nou dies penjats a Via Laietana. Digueu-li a la Tomasa Cuevas, que va convertir el seu cos en correu a les presons, del Partit Comunista; digueu-li a la Tomasa Cuevas si la via unilateral no era prou seriosa. La lluita contra la dictadura no era tampoc fàcil, de fet, sort que hi va haver gent que en clandestinitat va optar, amb tota determinació, per la via unilateral i per la desobediència. Digueu-los als maquis, si hi havia força social, en l'Espanya franquista, necessària per tombar el franquisme; no hi era, però ells tenien clar quin camí empraven i que se n'anaven a les muntanyes. Sabem que després el somni es va escolar, es va convertir en Transició, però això ja és una altra història.

Per tant, si volem fer front a totes aquestes bateries argumentals que malden per negar-nos els drets, hem de desarmar-los amb l'únic que tenen, que són les polítiques socials; preteses polítiques socials, perquè després, quan governen, no

les implementen, que són els primers que retallen, que són els primers que privatitzen, però que vénen aquí a omplir-se la boca a dir que el projecte independentista no anirà acompanyat de polítiques socials. I volem desarmar justament aquest argument, perquè quan acabem amb aquest argument, no en queda absolutament cap.

I no hem de pretendre assimilar-nos ni mimetitzar-nos, el país és divers, té colors, paisatges, olors diverses, i té revolucionaris i té contrarevolucionaris. No hem vingut aquí a dirimir la revolució o la contrarevolució, però sí que hem vingut a dirimir sobre un projecte democràtic que necessitem guanyar i que, per guanyar-lo, nosaltres creiem que, humilment, hi podem contribuir posant sobre la taula el que hem posat avui sobre la taula. La democràcia es construeix a les urnes, però també a les escoles, als hospitals i a les cases d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. El president vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)*